

## 5. La incorporació de referents xinesos al català

Mireia Vargas-Urpi i Sara Rovira-Esteva

El català ha incorporat algunes paraules del xinès, sobretot en casos de referents o objectes de la vida quotidiana sense un equivalent en català. En aquest capítol repassarem les diferents maneres en què s'han incorporat aquests termes al català:

- Directament en pinyin (per exemple, *fengshui*).
- Adaptats del xinès estàndard a l'ortografia catalana (per exemple, *taitxí*).
- A través d'altres llengües i, en alguns casos, adaptats posteriorment al català (per exemple, *wok*).
- Traduïts (per exemple, *acupuntura*).

### 5.1. Incorporació de termes en pinyin

Els manlleus en pinyin es van començar a incorporar, sobretot, a partir de l'obertura de la República Popular de Xina durant la dècada dels setanta i amb l'emigració de xinesos a tot el món. Alguns exemples dels que s'han introduït en el català respectant l'ortografia del pinyin són *yin*, *yang*, *qi* o *fengshui*.

### 5.2. Adaptació de termes del xinès estàndard a l'ortografia catalana

En altres casos, els termes s'han adaptat al sistema fonètic i ortogràfic del català en un intent de reproduir la seva pronunciació en xinès estàndard. L'exemple més popular és potser el de *taitxí*, forma que pretén reproduir la pronunciació del terme *taiji*. Altres exemples serien *lizhi* (*lizhi*) o *tofu* (*doufu*).

### 5.3. Incorporació de formes adaptades prèviament a altres llengües

L'adopció d'alguns termes ha estat influïda per la mediació d'una tercera llengua, a partir de la qual ens han arribat unes formes ja prèviament adaptades. Les principals llengües a través de les quals ens han arribat són l'anglès, el japonès, el portuguès, el francès i diversos geolectes del xinès. En alguns casos, a més a més, hi ha hagut una adaptació posterior al català d'aques-

tes formes. A continuació presentem alguns exemples que poden ser paradigmàtics d'aquest fenomen:

- El terme *te* (*cha*, en xinès estàndard) ens va arribar a través de la seva pronunciació en geolecte min i, concretament, a través del dialecte d'Amoy (on es pronuncia *te*), amb presència als ports del sud-est asiàtic per on passaven les antigues rutes de comerç marítim.
- El terme *wok* (*guo*, en xinès estàndard) prové de la pronunciació en cantonès del nom d'aquest utensili. Passa el mateix amb altres termes relacionats amb la cuina —*dimsum* (*dianxin*) o *wonton* (*huntun*)—, però també amb termes d'altres àmbits: *mahjong* (*majiang*). En el cas del *cumquat*, hi ha hagut una adaptació de la forma cantonesa *kumquat* (*jinju* en xinès estàndard).
- El terme *chop suey* (*zasui*, en xinès estàndard) es va incorporar a l'anglès dels EUA a través del dialecte de Taishan, del geolecte yue. En català, el TERMCAT ha optat per la forma adaptada *xopsuei*.
- El terme *zen* (*chan*, en xinès estàndard) s'ha incorporat per mitjà del japonès. El mateix ha passat amb *xiitake* (*xianggu*), amb *ginkgo* (*yinxing*) i amb el joc del *go* (*weiqi*).

## 5.4. Ús d'equivalents en català

Finalment, també trobem casos en què s'ha proposat l'ús de formes alternatives en català, sovint basades en la traducció dels termes. En aquest grup trobem exemples com *acupuntura*, *moxibustió*, *ànec a la pequina*, *fondue xinesa*, *òpera de Pequín* o *òpera Yue*.

A l'hora de plantejar-nos si cal traduir, adaptar o transcriure un terme del xinès, hem d'analitzar el grau de novetat, si està ja popularitzat amb una determinada grafia o no, i fins a quin punt una opció o una altra poden incidir en la imatge que construïm de la cultura xinesa. En general, recomanem l'ús de la transcripció en pinyin o de la traducció en detriment de les formes adaptades, llevat dels casos en què ja hi hagi una forma arrelada i d'ús estès, per exemple, l'adaptació *tofu*, ja recollida pel TERMCAT, malgrat que originalment s'escriu *doufu*. En cas d'optar per la traducció, hem d'esforçar-nos per evitar l'ús de solucions reduccionistes o exotitzants, com pot ser afegir sistemàticament l'adjectiu *xinès* al terme en qüestió, com en el cas d'*amanida xinesa* o *tapes xineses* (en aquest últim cas, com a equivalent de *dimsum*), ja que aporten molt poca informació als usuaris de la llengua i presenten una imatge esbiaixada o poc clara de la cultura original.

### Recomanacions

- Cal emprar el pinyin en tots els termes que decidim incorporar mitjançant la transcripció a partir d'ara en català (per exemple, *fengshui*, *yin-yang*).
- Cal mantenir les formes adaptades o incorporades per mitjà d'altres llengües només en els casos més arrelats (per exemple, *zen*, *dimsum* o *wok*). Tanmateix, les formes en pinyin de termes adaptats d'ús no gaire freqüent com ara *huntun* (*wonton*) també es consideren vàlides.

- És millor emprar la traducció del terme (és a dir, l'ús d'un equivalent en català) no més quan els equivalents siguin termes transparents i quan la traducció no pugui induir a error (per exemple, *acupuntura*). Cal evitar traduccions reduccionistes o exotitzants, com sol passar quan s'afegeix sistemàticament l'adjectiu *xinès* al terme en qüestió (per exemple, *amanida xinesa*).
- L'ús del pinyin, l'adaptació o la traducció són tres opcions vàlides per a la introducció de mots xinesos al català, que no són necessàriament excloents i que depenen del context. Per exemple, el terme *huntun* es pot emprar en pinyin, adaptat com a *wonton*, o bé traduït com a *farcellet xinès*, segons el context.